

Arrest

nr. 322 193 van 24 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp [H.] in het district [K.] in de provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek uit Afghanistan heeft gewoond. U was zaakvoerder van een kleermakerij. U heeft school gevolgd tot de 3e graad. U leefde samen met uw ouders, uw vijf broers en uw zus. Uw familie heeft tot op heden 15 jerib aan landbouwgronden en boomgaarden in eigendom, waarmee zij in hun levensonderhoud voorzien. Toen u Afghanistan verliet was u ongehuwd.

Uw vader zou sinds 2005 werkzaam geweest zijn bij de nationale politie. Binnen de nationale politie oefende hij de functie uit van soldaat en was zowel werkzaam in het districtshuis van Khogyani als in het provinciehuis van Nangarhar. Uw vader heeft dit beroep uitgeoefend tot zijn ontvoering door de taliban in 2018.

Sinds 2017, een jaar voor uw vertrek, baat u in het winkelcentrum uw eigen kleermakerij uit. In juli 2018 werd u in uw kleermakerij opgebeld door [Q.K.], de commandant van de taliban in uw regio. Hij contacteerde u met de vraag of u gratis kleren kon maken voor hem en drie andere talibs. Een voor u onbekende man kwam hun maten brengen naar uw zaak. Vier dagen later contacteerde [Q.K.] u opnieuw telefonisch via een ander nummer met de vraag wanneer de kleren klaar zouden zijn. Die voormiddag werden de kleren opgehaald door een voor u onbekende man. [Q.K.] kwam diezelfde namiddag om in zijn wagen door een drone-aanslag. Tijdens deze aanslag kwam ook de chauffeur van [Q.K.] om. De andere inzittenden raakten gewond. Zij zouden u nadien hebben verdacht van iets in hun kleren te hebben genaaid waardoor de drone hen getroffen heeft.

U bracht de nacht die volgde op dit voorval door in het huis van uw neef. Tijdens deze nacht kwam de taliban naar uw huis om u te zoeken. De taliban heeft toen uw vader meegenomen. Zij bedreigden eveneens uw moeder door te beweren dat uw familie problemen zou krijgen indien u zich niet zou overgeven aan de taliban. U hoorde de volgende ochtend wat er gebeurd was door een telefoontje van uw moeder naar uw neef, waarbij u op dat moment verbleef.

In juli 2018 bent u uit Afghanistan gevlucht via een smokkelaar die uw neef voor u geregeld heeft. De reis zou 7.500 euro hebben gekost. U verliet Afghanistan en ging naar Pakistan waarna u via Iran doorreisde. U bleef drie maanden in Iran. Hierna reisde u door naar Turkije waar u twee jaar verbleef bij de smokkelaar. Hierna bent u doorgereisd via Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. U bent op 12 augustus 2021 aangekomen in België. Een dag na aankomst in België heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legde u volgende zaken voor: vier foto's van u en uw werknemers in uw kleermakerij, een kopie van een kaart van uw kleermakerij, een kopie van de beroepskaart van uw vader, twee foto's van uw vader in politie-uniform, gewapend en voor het districtshuis, een kopie van de bankkaart van uw vader, uw originele taskara, het trainingscertificaat van de politieopleiding van uw vader, een kopie van de taskara van uw vader met 18+ sticker en datering. Uw advocaat stuurde na het onderhoud enkele opmerkingen door betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (vragenlijst bijzondere procedurele noden d.d. 19/01/2022), en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gedood vreest te worden door de taliban. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over de asielaanvraag in kwestie, waarbij het aan de asielzoeker is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder wat betreft identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door afgelegde reisroute, alsook over de precieze vluchtmotieven. Uit uw verklaringen blijkt dat u op intentionele wijze de Belgische asielinstanties heeft proberen misleiden, wat uw algemene geloofwaardigheid aantast. Zo werd er een discrepantie vastgesteld tussen uw verklaarde leeftijd en de u toegewezen leeftijd zoals gebleken uit de leeftijdstest. U geeft immers aan geboren te zijn in 2005, wat u ook tijdens het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal volhoudt (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 25/01/2023, p. 3). Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 31 augustus 2021 ouder was dan 18 jaar waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Uw geboortedatum werd bijgevolg van 31 mei 2005 naar 1 januari 2002 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat de rechten van het kind niet op u van toepassing zijn, ook geeft u door u valselijk als een minderjarige voor te doen geen

zicht op uw werkelijke identiteit en uw leven voor uw komst naar België. Ook verzocht u reeds om internationale bescherming in Bulgarije, waar u verklaarde geboren te zijn in 2003 en [Y.D.H.] te heten terwijl u zich voor de Belgische asielinstanties voorstelde als [Y.A.R.]. Door dergelijke inconsistente verklaringen betreffende uw leeftijd en naam maakt u het onmogelijk voor het Commissariaat-generaal om zicht te krijgen op uw werkelijke identiteit, waardoor uw algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan. Bovendien schaden bovenstaande vaststellingen het geloof in uw bewijswaarde van uw taskara, die stelt dat u 12 jaar oud was in 2017.

Wat de rechtstreekse aanleiding voor uw verzoek om internationale bescherming betreft, moet worden opgemerkt dat de door uw aangehaalde feiten in hun geheel niet geloofwaardig overkomen. Zo is het opmerkelijk dat [Q.K.] zichzelf onmiddellijk telefonisch introduceert als [Q.K.], commandant van de taliban (CGVS, p. 12), terwijl hij even goed de kledij onder een andere naam had kunnen bestellen en laten afwerken of gewoon een onbekende handlanger naar uw winkel kon laten komen. Gezien u verklaart de zoon te zijn van een politieagent en u allerm minst uit een talibangezinde familie komt (CGVS, p. 10), lokt [Q.K.] op deze manier voor zichzelf een onnodig groot risico uit. Dat u het tegen niemand mocht zeggen van [Q.K.] en u zelf schrik had van de overheid is geen verklaring voor het grote risico dat deze commandant nam (CGVS, p. 14). Ook [Q.K.] moet als bekende in de regio (CGVS, p. 14) hebben geweten dat u nauwe banden had met de overheid en zeker dat u als minderjarige onberekenbaar en moeilijk te vertrouwen was. Evenmin aannemelijk is dat hij vooraf zou aanhalen niet te willen betalen (CGVS, p. 14). Ook hierdoor roept hij onnodig wrevel op terwijl zijn handlanger bij afhaling kortweg kon meedelen dat de kleren bestemd waren voor onder meer deze talibancommandant die allerm minst wenste te betalen. Eveneens is het bijzonder dat de taliban u ervan zouden verdenken van iets in hun kleren genaaid te hebben wat de drone-aanval op [Q.K.] zou veroorzaakt hebben (CGVS, p. 16). Behalve voor [Q.K.] zou u ook kleren genaaid hebben voor drie andere talibs (CGVS, p. 13), die niet om het leven kwamen tijdens de drone-aanval (CGVS, p. 16). Verband houdende met uw verdachtmaking moet worden opgemerkt dat de taliban hun kledij hadden kunnen onderzoeken naar bewijs en dat zij in dat geval wellicht niets zouden gevonden hebben wat in uw richting wijst. Dat de taliban u onmiddellijk zouden verdenken, omdat ze even voordien bij u kleren waren gaan halen, is weinig ernstig.

De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt eveneens ondermijnd doordat uw verklaringen allerm minst in overeenstemming te brengen zijn met objectieve country of origin informatie (hierna "COI") over de door u geschetste moordaanslag op [Q.K.] en aldus op de oorzaak van uw vrees voor vervolging. U stelt namelijk vervolging te vrezen door de taliban, en meer specifiek door de broers van talibancommandant [Q.K.]. Zij zouden u verdenken van betrokkenheid bij de drone-aanval op de wagen van hun broer waarbij deze laatste om het leven kwam. De reden hiervoor, zo stelt u, is dat zij vermoeden dat u iets in de kleren van [Q.K.] zou genaaid hebben dat er voor gezorgd heeft dat de drone-aanval op zijn wagen werd gericht. Deze droneaanval gebeurde de dag voor uw vertrek, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p. 12). Afgaande op het door u verklaarde tijdstip van vertrek moet dit in juli 2018 hebben plaatsgevonden. Daarnaast verklaart u dat dit incident zich afspeelde in [Z.] en overdag gebeurde, meer specifiek in de namiddag (CGVS, p. 12). COI toont echter aan dat [Q.K.] reeds in januari 2018 gedood werd tijdens een nachtelijke antiterrorisme operatie in het dorp [S.D.]. Evenmin wordt melding gemaakt van een gerichte drone-aanval. Gelet op het feit dat dit de kern van uw asielrelaas betreft, mag redelijkerwijs worden verwacht dat uw verklaringen zo correct mogelijk zouden lopen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en werd bijgevoegd in het administratief dossier. De grote discrepanties tussen uw verklaringen en de COI ondermijnen bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het bijzonder.

Verder moet worden opgemerkt dat u over weinig concrete kennis beschikt wat betreft de drone-aanval zelf, de betrokkenen en de gevolgen hiervan (CGVS, p. 15 en 20). Aangezien dit feit volgens u aanleiding heeft gegeven tot uw verdachtmaking (CGVS, p. 16), mag redelijkerwijs worden verwacht dat u zich geïnformeerd heeft naar de details hiervan. Zo heeft u het raden naar de exacte plaats in [Z.] waar de aanval plaatsvond, alsook naar wie de aanval op deze commandant pleegde (CGVS, p. 16). Evenmin heeft u zich klaarblijkelijk geïnformeerd naar [Q.K.] zijn verblijfplaatsen, terwijl u vaagweg aangeeft dat hij van de ene naar de andere plaats trok. Verwacht mag worden dat u zich na de gebeurtenis diepgaand zou informeren naar het reilen en zeilen van de persoon die aanleiding gaf voor uw vlucht uit uw thuisland en naar de aanval waarvan de taliban u beschuldigde.

Uit bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken aangesproken geweest te zijn door talibancommandant [Q.K.] en aldus vervolging te moeten vrezen omwille van de moordaanslag op hem.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw problemen met de taliban, zijnde dat de taliban u zocht omwille van verdenkingen van spionage (CGVS, p. 18), kan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen en vervolgingsfeiten omtrent uw vader die zou ontvoerd zijn toen de taliban op zoek was naar u maar u niet

vonden (CGVS, p. 16, 18), noch aan de bezoeken van de taliban bij u thuis en de daaruit volgende vlucht van uw broer (CGVS, p. 22).

De geloofwaardigheid van uw vaders ontvoering wordt verder ondermijnd doordat er ernstige incoherenties worden vastgesteld tussen uw verklaringen telkens u bij de Belgische asielinstanties vertelt over het beroep en de verdwijning van uw vader. Zo verklaarde u bij DVZ meermaals dat uw vader voor het nationaal leger werkte en pas na uw vertrek uit Afghanistan werd ontvoerd. Bovendien had de verdwijning van uw vader volgens uw verklaringen bij DVZ niets te maken met de beschuldigingen jegens u die betrekking hadden op de drone-aanval en dood van [Q.K.] (vragenlijst CGVS, d.d. 19/01/2022, vraag 3; verklaring DVZ, d.d. 19/01/2022, vraag 13). Tijdens uw persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal meende u daarentegen dat uw vader werkzaam was bij de nationale politie (CGVS, p. 10). Verder meende u dat uw vader de dag vóór uw vertrek zou zijn ontvoerd. Zij zouden hem van bij u thuis hebben meegenomen toen zij op zoek waren naar u (CGVS, p. 13, 18). Pas na de ontvoering van uw vader zou uw neef gezegd hebben dat uw leven in gevaar was waarna hij een smokkelaar regelde. Hiermee geconfronteerd, haalt u aan dat u bij de DVZ vertelde dat uw vader tijdens de eerste nacht werd meegenomen, wat aldus allerm minst strookt met wat er werd neergeschreven (CGVS, p. 18). Verwacht mag worden dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud de elementen die verkeerd zouden zijn neergeschreven zou aanhalen, aangezien ernaar werd gepeild (CGVS, p. 3). Bovendien werden uw verklaringen u bij de DVZ steeds voorgelezen in het Pashtou en door u als goedgekeurd ondertekend. Verwacht mag worden dat u dan ook geen tegenstrijdige verklaringen meer zou afleggen. Deze vaststellingen ondermijnen vanzelfsprekend uw algemene geloofwaardigheid en in het bijzonder uw beweringen als zou uw vader zijn ontvoerd.

Eveneens de weinig daadkrachtige inspanningen van uw familieleden in Afghanistan om uw vader vrij te krijgen springen in het oog en ondermijnen de geloofwaardigheid ervan. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw familie voor de machtsvername in augustus 2021 slechts eenmaal is gaan vragen bij talibanleden waar uw vader zich bevond, terwijl die drie jaar eerder, met name een dag voor uw vertrek, ontvoerd was (CGVS, p. 6, 13, 19). Na de machtsvername zou men nog twee of drie keer bij de taliban zijn gaan aankloppen, vreemd dat u dit niet exact kan weergeven (CGVS, p. 19), met name uw neef met de dorpsoudsten. De talibs zouden dan hebben aangehaald dat ze het zouden bekijken, waarna ze niets meer van zich lieten horen (CGVS, p. 19). Het is opmerkelijk dat uw familie of uw neef zich verder zomaar neer zouden hebben gelegd bij de feiten. Gevraagd wat uw neef dan gedaan heeft, antwoordt u namelijk passief dat hij niks meer kon doen en hij bezig is met zijn werk en zijn gezin. Indien uw vader effectief jaren na zijn ontvoering nog steeds niet terecht is, mag worden verwacht dat uw familieleden meerdere stappen zouden ondernemen en zich niet zomaar passief zouden neerleggen bij het stilzwijgen van de huidige machtshebbers. Te meer daar de taliban nog tot ongeveer drie maand voor uw onderhoud op het CGVS zouden zijn langs geweest met de vraag waar u zich bevond (CGVS, p. 22).

Wat betreft de door u verklaarde werkzaamheden van uw vader voor de voormalige overheid op zich, hoewel u, zoals reeds aangehaald, tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn werkgever, dient bijkomend te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Zoals reeds aangehaald kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vaders ontvoering. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw vader toont u dan ook de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. U haalt verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde. U linkt de vele bezoeken van de taliban aan uw ouderlijke huis na uw vertrek rechtstreeks aan uw ongeloofwaardig geachte asielmotieven (CGVS, p. 22).

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd omwille van de werkzaamheden van uw vader. U toont niet aan dat u in

geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden. Daarenboven moet met betrekking tot het profiel van uw vader worden opgemerkt dat u hiervan bij uw eerste interview voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zelfs geen enkele melding heeft gemaakt, noch van zijn werkzaamheden voor de autoriteiten noch van de vervolgingsfeiten. Dit toont aan dat u geen vervolging vreest omwille van het profiel van uw vader (fiche NBMV, p. 3).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door jou aangehaalde asielrelaas, waarop je jouw asielmotieven steunt. Je bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat je in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging

die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt

door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt naar school te zijn gegaan in Afghanistan en werkzaam te zijn geweest als naaier in de bazaar. Bovendien stelt u nog in contact te zijn met familieleden in Afghanistan (CGVS, p. 5). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Wat betreft uw taskara werd er al eerder vastgesteld dat de bewijswaarde van dit stuk ernstig aangetast werd door het resultaat van uw leeftijdsonderzoek. De vier foto's van u in uw kleermakerij en de kopie van een kaart van uw kleermakerij zeggen niets over uw vervolgingsproblemen met de taliban. De kopie van de taskara van uw vader met 18+ sticker mist bewijskracht inzake uw asielmotieven. Uit de kopie van de beroepskaart van uw vader, de twee foto's van uw vader in politie-uniform, gewapend en voor het districtshuis, de kopie van de bankkaart van uw vader, het trainingscertificaat van de politieopleiding van uw vader kan niet afgeleid worden of deze man daadwerkelijk uw vader is. Het betreft ook kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Evenmin zeggen deze documenten iets over uw vrees voor vervolging bij terugkeer, daar u allerm minst aannemelijk maakte dat uw vader vermist is. Bovendien blijkt er uit de toegevoegde informatie dat valse en vervalste Afghaanse stukken gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn waardoor Afghaanse documenten een erg relatieve bewijswaarde hebben. De opmerkingen van uw advocaat hebben geen betrekking op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 6 januari 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments", 2 februari 2024.
- EUAA "Afghanistan Country Focus", november 2024

Verzoeker heeft op 11 januari 2025 nog een aanvullende nota neergelegd die ertoe strekt zijn integratie in België alsook de onveilige situatie in Afghanistan aan te tonen. De volgende stukken werden toegevoegd:

- interimcontract voor een tewerkstelling op 1 juni 2022;
- attest van arbeidsongeval op 22 juli 2022;
- medisch attest betreffende het arbeidsongeval op 22 juli 2022;
- overzicht van de geplande revalidatieafspraken in het ziekenhuis;
- foto's wijzende op een overlijden in Afghanistan;
- een overlijdenscertificaat.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming, op 13 augustus 2021, verklaarde zestien jaar oud, en dus minderjarig, te zijn. Uit een bottest die op 31 augustus 2021 werd uitgevoerd is evenwel gebleken dat verzoeker, op dat ogenblik *“een leeftijd [had] van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”*. Hieruit blijkt dat verzoeker er niet voor terugschrikt om incorrecte verklaringen af te leggen. Van een

vreemdeling die een verzoek om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen indient mag worden verwacht dat hij geen valse verklaringen aflegt en wanneer wordt vastgesteld dat bepaalde van zijn verklaringen, die eenvoudig kunnen worden geverifieerd, niet waarheidsgetrouw zijn, dan is dit een gegronde reden om zijn andere verklaringen, omtrent gegevens die minder eenvoudig kunnen worden nagegaan, niet zonder meer te aanvaarden als een correcte weergave van de realiteit. Verzoekers uiteenzetting dat er ernstige problemen zouden zijn betreffende het leeftijdsonderzoek waaraan hij werd onderworpen is niet dienstig. Indien verzoeker van oordeel was dat de beslissing van de hiervoor bevoegde administratie, zijnde de dienst Voogdij, die is gesteund op de vaststellingen die door artsen werden gedaan, incorrect is, dan kwam het hem toe deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. Er blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Verweerder diende voormelde beslissing van de dienst Voogdij, die definitief in het rechtsverkeer is, bijgevolg te respecteren en heeft, op goede gronden, vastgesteld dat verzoekers verklaring bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij is geboren in 2005 en dat hij op dat ogenblik dus minderjarig was, incorrect is. Verzoeker toont door erop te wijzen dat het niet gekend is hoe de procedure om zijn leeftijd te bepalen in Bulgarije verliep daarnaast ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat hij in dat land gekend is als een persoon met een andere geboortedatum ("24.12.2003") dan deze die hij in België opgaf en weerlegt hiermee ook niet dat uit een wetenschappelijk onderzoek is gebleken dat hij ouder is dan hij zelf verklaarde te zijn en dan in de door hem voorgelegde taskara staat vermeld.

Het staat tevens vast dat verzoeker in Bulgarije een andere naam dan in België meedeelde. Dit vormt een bijkomend bewijs dat hij er niet voor terugschrikt leugenachtige verklaringen af te leggen en zijn verklaringen dus niet zonder meer als een correcte weergave van de realiteit mogen worden aanvaard.

Er moet ook worden opgemerkt dat verzoeker, tijdens een gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 januari 2022, verklaarde dat hij verscheidene Europese landen doorkruiste (Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk), en dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat hij de mogelijkheid had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Bulgarije en Oostenrijk, alvorens een dergelijk verzoek in België in te dienen. Verzoeker heeft evenwel het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming in deze twee lidstaten van de Europese Unie niet afgewacht. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en dat hij het resultaat van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker houdt in wezen voor dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden omdat hij ervan wordt verdacht iets in de kleding van leden van deze groepering, onder wie commandant Q.K., te hebben aangebracht waardoor zij konden worden geraakt bij een drone-aanval.

De Raad dient evenwel te constateren dat er geen enkel stuk voorligt dat toelaat te oordelen dat verzoekers relaas dat de taliban hem ervan verdenken betrokken te zijn geweest bij een antiterrorisme-actie tegen Q.K. en dat zij om die reden zijn vader ontvoerden, een correcte weergave van de realiteit is. Verweerder heeft ook uitvoerig toegelicht waarom hij geen geloof hecht aan verzoekers uiteenzetting. Verzoeker toont niet aan dat verweerders argumentatie niet is gesteund op een correcte feitenvinding of dat deze onredelijk is.

Het determinerende element in de bestreden beslissing om te besluiten dat verzoekers verklaringen geen correcte weergave van de realiteit zijn, is de vaststelling dat Q.K. hem niet kan hebben gecontacteerd in juli 2018 om kledij voor hem en andere leden van de taliban te maken en dat deze commandant vervolgens, nadat de kledij was opgehaald, werd gedood, aangezien deze commandant in januari 2018 reeds om het leven kwam in het dorp S.D. bij een nachtelijke antiterrorisme-operatie. Verzoekers toelichtingen omtrent de reden waarom Q.K. zijn eigen naam zou kunnen gebruiken toen hij kledij bestelde is daarom totaal irrelevant. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij zich misschien van maand heeft vergist aangaande het overlijden van Q.K. Hij heeft immers duidelijk verklaard dat de taliban langskwamen en zijn vader meenamen de nacht nadat de aanval op Q.K. werd gepleegd (gehoorverslag CGVS van 25 januari 2023, blz. 18), dat hij de volgende nacht is vertrokken (gehoorverslag CGVS van 25 januari 2023, blz. 20) en dat hij in de vijfde maand van het jaar 1397, wat overeenkomt met juli 2018 in de gregoriaanse kalender, Afghanistan verliet (gehoorverslag CGVS van 25 januari 2023, blz. 6). Verzoeker heeft de precieze maand waarin Q.K., volgens hem, om het leven kwam dus niet meegedeeld – zodat hij zich hieromtrent niet kan hebben vergist –, maar verweerder heeft op basis van het volledige relaas van verzoeker correct gededuceerd dat verzoeker de aanval op Q.K. situeert in juli 2018. Ook uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij zijn vertrek uit Afghanistan situeert in juli 2018, wat impliceert dat het incident waarnaar hij verwijst in die maand zou hebben plaatsgevonden, aangezien hij stelt bijna onmiddellijk na dit incident te zijn vertrokken. Hij gaf immers aan op 12 augustus 2021 in België te zijn aangekomen en drie jaar en een maand onderweg te zijn geweest (cf. gehoorverslag DVZ van 19 januari 2022, blz. 12). Verzoeker legde uniforme verklaringen af omtrent het ogenblik waarop hij uit Afghanistan

vertrok en er kan dus niet worden aangenomen dat hij zich hieromtrent vergiste. Hij gaat er, met zijn veronderstelling dat hij zich misschien vergiste inzake de datum waarop Q.K. om het leven kwam, ook aan voorbij dat zijn verklaringen inzake de locatie en het precieze tijdstip van de aanslag evenmin overeenkomen met wat blijkt uit objectieve landeninformatie.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een traumatische gebeurtenis heeft meegemaakt, zodat zijn theoretisch betoog omtrent geheugenproblemen die kunnen voortvloeien uit dergelijke gebeurtenissen niet dienstig is. Daarenboven toont verzoeker door te duiden dat er een verklaring kan zijn voor incoherenties in zijn relaas niet aan dat onterecht werd geoordeeld dat op basis van zijn verklaringen geen nood aan een internationale beschermingsstatus kan worden vastgesteld.

De toelichting dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer een persoon meermaals wordt gehoord over een gebeurtenis hij niet steeds consistente verklaringen zal afleggen doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan, tijdens de verschillende gehoren, steeds situeerde in juli 2018 en dat op basis hiervan kan worden besloten dat zijn relaas geen correcte weergave van de realiteit kan zijn. Verzoekers bemerking dat hij weinig geschoold is – terwijl hij nochtans aangaf enig onderwijs te hebben genoten en beschikte over een eigen naaiatelier met personeelsleden, wat toch toelaat te concluderen dat hij de capaciteit dient te hebben gebeurtenissen in de tijd te situeren – laat hier niet anders over denken.

Verzoeker stelt in tweede instantie dat zijn vader voorheen werkzaam was bij de Afghaanse nationale politie, dat zijn vader werd ontvoerd en dat hij, als familielid van een persoon die voor de vroegere overheid werkte, behoort tot een risicogroep die nood heeft aan internationale bescherming.

Zo, op basis van de voorgelegde stukken, al zou moeten worden aangenomen dat verzoekers vader in 2018 nog was tewerkgesteld bij de Afghaanse nationale politie – de aangebrachte stukken geven hieromtrent geen duidelijkheid en verzoeker verklaarde initieel dat zijn vader weliswaar dienst had gedaan, maar dat hij “[...] zijn job [verliet]” (cf. vragenlijst van 19 januari 2022) – dan dient er toch op te worden gewezen dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten. Er is wel sprake van een aantal individuele gevallen waar een verwantschapsband met een lid van overheidspersoneel een rol speelde bij het optreden van de taliban (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 56-65; Afghanistan Country Focus van december 2023, p. 62-63; EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, blz. 26-29). Familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen kunnen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging hebben, maar het komt hen dan toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten worden of zullen worden geveiseerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. Verzoeker maakt dit, zoals verweerder correct heeft overwogen, niet aannemelijk. Zijn verklaringen omtrent de ontvoering van zijn vader zijn niet geloofwaardig, nu hij deze eerst situeerde na zijn vertrek uit Afghanistan (cf. gehoorverslag DVZ van 19 januari 2022, blz. 7) en vervolgens voor zijn vertrek uit dat land (cf. gehoorverslag CGVS van 25 januari 2023, blz. 17).

De bewering van verzoeker dat zijn verwanten in Afghanistan bang zijn van de taliban laat ook niet toe te concluderen dat hij door deze groepering wordt geveiseerd.

Verzoekers bemerking dat een verzoek om internationale bescherming niet kan worden afgewezen louter omdat het laattijdig werd ingediend, is in voorliggende zaak verder niet dienstig. Zijn verzoek werd immers niet afgewezen omdat het laattijdig werd ingediend. Het werd onderzocht en afgewezen omdat het ongelooftwaardig is.

In zijn aanvullende nota betoogt verzoeker voorts dat zijn broer werd gedood door de taliban en hij legt in dat verband enkel foto's en een niet vertaald document, waarvan hij stelt dat het een overlijdenscertificaat is, neer. Deze stukken laten echter niet toe te besluiten dat zijn relaas enige grond heeft. Er kan immers niet worden vastgesteld wie de persoon is die op de foto's staat afgebeeld. Er blijkt ook niet op welke wijze deze persoon om het leven kwam en uit deze foto's kan hoe dan ook geenszins worden afgeleid dat de dood van deze persoon is verbonden aan handelingen die verzoeker zou hebben gesteld.

Ook uit verzoekers toelichting in zijn aanvullende nota dat er in verslagen op algemene wijze wordt aangegeven dat er, na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, tal van mensenrechten-schendingen werden vastgesteld en dat er moorden, executies, andere vormen van geweld, vasthoudingen en verdwijningen waren kan evenmin worden afgeleid dat verzoeker zelf wordt vervolgd of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers stelt in zijn aanvullende nota nog bijkomend dat er ondertussen ook verschillende rapporten zijn waarin wordt gewezen op een verhoogd risico op vervolging door de taliban voor personen die uit Europa naar Afghanistan terugkeren *“omwille van een gepercipieerde verwestering”*. Hij wijst in dit verband op zijn integratie in België, en haalt aan dat hij als uitzendkracht is tewerkgesteld, dat het hem aan inzet en enthousiasme om te werken niet ontbreekt en dat hij een arbeidsongeval heeft gehad.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghaanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99). Zijn verwijzing naar oudere verslaggeving omtrent individuele gevallen waarbij personen die uit het buitenland terugkeerden en van wie niet blijkt dat zij een profiel hebben dat vergelijkbaar is met dat van verzoeker het slachtoffer werden van geweld laat hier niet anders over denken.

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België zou hebben verbleven.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België en zijn tewerkstelling toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren, opgroeide en werkte in Afghanistan, dat hij een soennitische moslim is, dat hij naar een madrassa ging, dat hij Pashtu spreekt, dat hij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor zijn vertrek, konden opereren, dat hij op zestienjarige leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet, dat hij minder dan vier jaar in West-Europa verblijft – en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas en zijn verwijzing naar zijn gedrag tijdens zijn verblijf in België op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN-mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land in casu dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia, maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Hij gaf immers aan afkomstig te zijn uit de provincie Nangharar en uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt weliswaar dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving wijzigt hier niets aan. Door erop te wijzen dat de machtsovername door de taliban invloed heeft gehad op de beschikbaarheid van bronnenmateriaal en dat steeds moet worden uitgegaan van de meest recente informatie toont verzoeker niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken of dat verweerders vaststellingen niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (cf. EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31-35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz 110-115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder het gevaar dat hij zou kunnen lopen in Afghanistan niet of niet correct inschatte of dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK